

קיא

זה המזמור נאמר בא"ב ובכל פסוק שני אותיות ובכ' פסוקים אחרונים ג' אותיות, והמזמור קצר ונכבד ידבר במעשה הקדוש ברוך הוא וגדולים מעשי ה':

א הַלְלוּיָהּ | אֹדָה יְהוָה בְּכָל־לַיְלָב בְּסוֹד יִשְׁרָיִם וְעֵדָה: ב גְּדֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה דְּרוֹשִׁים
 לְכָל־חַפְצֵיהֶם: ג הוֹדוּהֶר פִּעְלוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד: ד זָכַר עֲשֵׂה לְנַפְלְאוֹתָיו חֲנוּן וְרַחוּם
 יְהוָה: ה טָרַף נָתַן לִירָאָיו יִזְכַּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ: ו כַּח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ לָתֵת לָהֶם נַחֲלַת
 גּוֹיִם: ז מַעֲשֵׂי יָדָיו אֵמֶת וּמִשְׁפָּט נְאֻמָּנִים כָּל־פְּקוּדָיו: ח סְמוּכִים לְעַד לְעוֹלָם עֲשׂוּיִם בְּאֵמֶת
 וַיִּשָּׂר: ט פְּדוּת | שָׁלַח לְעַמּוֹ צִוָּה לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ קְדוֹשׁ וְנוֹרָא שְׁמוֹ: י רֵאשִׁית חֲכָמָה | יֵרָאֵת
 יְהוָה שֶׁכֵּל טוֹב לְכָל־עֲשִׂיהֶם תְּהַלְתּוּ עֲמֶדֶת לְעַד:

קיב

גם זה המזמור נאמר בא"ב, בכל פסוק שני אותיות ובשני אחרונים שלש, ומספר על מדות טובות שיבור לו אדם והיאך יתן צדקה ושכרו שלא יצטרך לכרויות:

א הַלְלוּיָהּ | אֲשֶׁר־אִישׁ יֵרָא אֶת־יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: ב גִּבּוֹר בְּאַרְצֵי יְהוָה זִרְעוּ דוֹר
 יִשְׂרָיִם יִבְרָךְ: ג הוֹן־וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד: ד זָרַח בַּחֲשֶׁךְ אֹר לַיִשְׂרָיִם חֲנוּן
 וְרַחוּם וְצִדִּיק: ה טוֹב־אִישׁ חוֹנֵן וּמְלוֹה יִכְלָל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט: ו בִּי־לְעוֹלָם לֹא־יִמוּט לְזָכַר
 עוֹלָם יְהוָה צִדִּיק: ז מִשְׁמוּעָה רָעָה לֹא יֵרָא נִכּוֹן לָבוֹ בַּטַּח בִּיהוָה: ח סְמוּךְ לְבוֹ לֹא יֵרָא
 עַד אֲשֶׁר־יֵרָאֶה בְּצַרְיוֹ: ט פּוֹר | נָתַן לְאֲבִיוֹנִים צִדְקָתוֹ עֲמֶדֶת לְעַד קָרְנוֹ תְרוּם בְּכָבוֹד:
 י רָשַׁע יֵרָאֶה | וְכַעַם שִׁנְיוֹ יַחַק וְנֶמֶס תְּאוֹת רִשְׁעִים תֹּאכְדֶ׃

המשך ביאור למס' שבת ליום רביעי עמ' ב

25 תוציאו מְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד לְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד דְרָךְ רִשּׁוֹת תְּרַבִּים אֲפִילוֹ
 26 מבלי להניח ברשות הרבים, מפני שכך גם היה במשכן, שהושיטו
 27 מעגלה לעגלה דרך האויר שבין העגלות שהוא רשות הרבים.
 28 אסור לטלטל בשבת כלי שאדם, מקפיד עליו, וזהו הנקרא מוקצה
 29 מחמת חסרון כוונה, וכן אסור לטלטל דבר שאינו כלי ולא מאכל, כגון
 30 אבנים ועצים ועפר, וזהו הנקרא מוקצה מחמת גופו. אולם דבר שהיה
 31 מוקצה, והאדם ייחדו לשימוש כראוי, הרי הוא מותר בטלטול.
 32 בסוגיות שלפנינו הגמרא תברר באיזה אופן מועיל ליחיד מוקצה
 33 לשימוש.
 34 שנינו במשנתנו: טומנין בגיזי צמר ואין מטלטלין אותן.
 35 הגמרא מבארת באיזה אופן אסרו לטלטל גיזי צמר: אמר רבא, לא
 36 שנינו - לא נשנה דין זה, שאין מטלטלים את גיזי הצמר אלא כשלא
 37 טמן בהן, אבל אם טמן בהן, מטלטלין אותן, שכיון שטמן בהם פעם
 38 אחת ייחד אותם להטמנה ואינם מוקצים עוד לטווייה ואריגה. ואף
 39 ששנינו במשנה 'טומנין בגיזי צמר, ואין מטלטלים אותם', סבר רבא
 40 שאין כונת המשנה לאסור טלטול גיזי צמר שטמנו בהם, אלא כוונתה
 41 לאסור טלטול של סתם גיזי צמר, כל זמן שלא טמן בהם. והמשנה
 42 נקטה שני דינים נפרדים, האחד שמותר לטמון בגיזי צמר, והאחר
 43 שאסור לטלטל גיזי צמר כל זמן שלא טמן בהם.
 44 מקשה הגמרא: איתיביה תהוא מרבנן פר יומיה - תלמיד חכם
 45 שבאותו יום בא בפעם הראשונה לבית מדרשו של רבא הקשה
 46 לרבא, שנינו במשנה, 'טומנין בגיזי צמר ואין מטלטלין אותן',
 47 ובשעה שבא להוציא את הקדרה אחרי שטמן בהם ביצד הוא עושה,
 48 הלא גיזי הצמר אסורים בטלטול, וכיצד יטול קדירתו,

1 דְשָׁלִים לִיה עֲבִידְתָא - שנשלמה מלאכת הבאת הנדרבות, ולא נצרכו
 2 עוד להביא. מסיקה הגמרא: תיקון - תעמוד שאלה זו בספק, שלא
 3 נפשטה.
 4 הגמרא מביאה ראייה לרבי חנינא בר חמא, שמלאכות שבת נלמדות
 5 מעבודת המשכן: תנאי - שנינו ברייתא במאן דאמר שמלאכות שבת
 6 הן כנגד עבודות המשכן. דתנאי בברייתא, אין תיבין בשבת אלא
 7 על מלאכה שפיוצא בה - שכמותה היתה במלאכת המשכן.
 8 מפרטת הברייתא תחילה את המלאכות שעשו בהכנת הסממנים, הם
 9 זרעו במלאכת המשכן סממנים כדי לצבוע את התכלת ועורות
 10 האילים, ואף אתם לא תזרעו בשבת. הם קצרו את הסממנים, ואתם
 11 לא תקצרו בשבת. וכן הם טחנו ולשו את הסממנים ובישלו אותם,
 12 ואתם לא תטחנו ולא תלושו ולא תבשלו בשבת.
 13 ממשיכה הברייתא לפרט מלאכת הוצאה שהיתה במשכן: הם העלו
 14 את הקרשים - הם העלו את קרשי המשכן בעת פירוקו מן הקרנע
 15 המדבר שהיא רשות הרבים לעגלה שהיא רשות היחיד, מפני שהיא
 16 גבוהה עשרה טפחים ורחבה ארבעה טפחים, ואתם לא תכניסו
 17 בשבת מְרֻשּׁוֹת תְּרַבִּים לְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד. הם הורידו את הקרשים
 18 מעגלה (רשות היחיד) לקרנע ורשות הרבים בעת חנייתם, ואתם לא
 19 תוציאו בשבת מְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד לְרֻשּׁוֹת תְּרַבִּים. הם הוציאו מעגלה
 20 לעגלה, ואתם לא תוציאו בשבת מְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד לְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד.
 21 תמדה הגמרא, המוציא מְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד לְרֻשּׁוֹת תִּיחִיד מאי קא עביד
 22 - מה הוא עשה בכך, הלא הוא לא הוציא מרשות אחת לרשות
 23 אחרת. מתרצת הגמרא, אכיו ורבא דאמרי תרנווייהו, ואתיקא -
 24 יש אומרים שאמר זאת רב אדא בר אבהה, כוונת הברייתא שלא